

bemærket, netop bleven valgt efter Indenrigsministerens eget Dufte. For et halvt Aar siden, da Spørgsmaalet laa for, udtalte jeg mig ikke bestemt om, hvilken Myndighed der for Tiden maatte antages at tilkomme Indenrigsministeren i denne Henseende, fordi jeg meente, at Sagen i alt Fald var saa tvivlsom, at det ikke var nødvendigt at erklære sig aldeles bestemt imod den Myndighed, Indenrigsministeren fordrede. Jeg har nu nærmere overvejet Sagen paany og confereret med Medlemmer af Udvalget, der selv have været Indenrigsministre, og vi have alle været enige om, at en saadan Myndighed i det vidstrakte Omfang, hvori den her begjæres af Indenrigsministeren, ikke for Tiden lovligt tilkommer denne. Det er altsaa en ny vidtstrakt Myndighed, som forlanges; dette har været Udgangspunktet for Udvalgets Bedømmelse af Forholdet, og dette er i Grunden det eneste Punkt, hvor jeg væsentligt kan sige noget til den Forhandling, som førte til Afgjørelsen i forrige Samling. Jeg skal iøvrigt dog ogsaa fremhæve, at der for en stor Deel her er Spørgsmaal om Forhold, som ikke vedkomme Indenrigsministeren alene. Det er f. Ex. en meget mærkelig Tilfidsættelse af Justitsministeren, som ligger i dette Forflag, idet selv i Forhold, der ligesaa meget vedkommer Justitsministeren som Indenrigsministeren, der skulde Indenrigsministeren dog være den, som ved sin Resolution alene kan ophæve Forholdet. Nu vil maastee den ærede Indenrigsminister sige, at man kunde til Bide Behandling vedtage, at det ikke skal være Indenrigsministeren, men Kongen, Regjeringen, der skal have denne Myndighed. Men denne Forandring er nu ikke engang foreslaaet af Ministeren; det foreligger ikke, og i ethvert Tilfælde bliver det min Hovedindvending imod det foreliggende Forflag, at mangfoldige Forhold her stæres over een Kam og overlades til administrativ Afgjørelse, uagtet der meget vel derunder kan forekomme Tilfælde, hvor det ikke billigtvis kan forlanges, at de Paagjældende skulle underkaste sig den administrative Afgjørelse. Hvad saaledes navnlig virkelige Eiendomsforhold angaaer, seer jeg sandelig ikke, hvad der skulde bevæge os til at overlevere den Paagjældendes Eiendomskrav til den administrative

Myndighed med Tilfidsættelse af den Ret, han har til at see dem bestykte med administrative Resolutioner. — Det kan efter min Opfattelse Intet bevise, at Ministeren fremhæver, at der kan være Tale om enkelte mindre vigtige Spørgsmaal. Loven er saa omfattende, at den omfatter ogsaa de største og vigtigste, og altsaa kunne vi dog ikke af Hensyn til de mindre overlade til Ministeren at afgjøre disse Spørgsmaal og saaledes stære dem alle over een Kam. Og hvad Opfordring er der til administrativt at fremtvinge en saadan Opløsning af Forholdet? Er Sagen lille og ubetydelig, saa jevner den sig nok af sig selv, er den vigtig, saa er der netop ikke Grund til at lade den blive afgjort administrativt; lad saa Lovgivningsmagten træde til. Naar Vedkommende vide, at Ministeren bringer Sagen for Lovgivningsmagten, dersom de gjøre utilbørlig Modstand, saa vil det herved gjøres ham lettere at overvinde denne Modstand. Men det behøver ikke at gaae saa overordentlig glat med saadanne Ophlysninger; slige Forhold kunne gjerne taale en meget langsom og sindig Overveelse. — Den høitagtede Minister veed meget godt, at der i disse mine Betragtninger overfor ham ikke ligger det allerminste Personlige, men her er Spørgsmaalet om Regler, der skulle oprettholdes ikke af den enkelte Minister, men for vedvarende Tid. Der er her et Punkt, hvor min Retsfølelse kommer i Bevægelse, og jeg tilstaaer, at jeg ikke kan stemme for denne Lov, dersom ikke en saa udstrakt Myndighed som den, Lovforslaget tillægger Indenrigsministeren, faaer Bifald af Lovgivningsmagten. Om et enkelt Medlem siger Ja eller Nei til Loven, det ligger der jo vissefelig ingen Magt paa, men jeg kan ikke undlade at gjøre min Overbeviisning gjældende paa dette Omraade. Jeg maa betragte den foreslaaede Lovmyndighed som Noget, der virkelig krænker Retsfølelsen, og det er ikke godt, naar man af practiske Grunde saaledes sætter den naturlige Retsfølelse tilside.

Indenrigsministeren: Det ærede Medlem, som nu satte sig, bemærkede, at det var efter mit eget Dufte, som jeg udtalte for